

STUDIUL DE CAZ

Prof. Înv. Preșcolar: Cojocaru Ileana Camelia
Grădinița cu program normal și program prelungit Băicoi, jud. Prahova

DESCRIEREA CAZULUI:

Copilul T. A., băiat, este elevul grupei mele de 3 luni. Este crescut de ambii părinți într-o familie legal constituită, dar în care tatăl este extrem de agresiv. Cei doi frați ai lui se ocupă de T. A.. Ei îl aduc la grădiniță, atunci când pot, dar de fiecare dată după ora 9⁰⁰ și îl iau atunci când sora cea mare care este clasa a VI-a termină cursurile (ora 14⁰⁰).

Sitația economică a familiei este modestă, tatăl este muncitor, 40 de ani, mama confecționar, 38 de ani. Părinții cu echilibru nervos precar, foarte ocupați, astfel copilul fiind supravegheat insuficient. Destul de frecvent au apărut momente conflictuale între părinți și copii, urmate de pedepse fizice repetate asupra copiilor.

T. A. este retras și s-a adaptat greu la activitatea și disciplina din grădiniță, este mereu absent la explicațiile mele, tresare ori de câte ori mă apropii de el și îmi spune să nu îl părăsc tatălui atunci când face o boacăna, pentru că o să-l bată foarte tare.

La grădiniță, copilul preferă jocurile și activitățile care se desfășoară în grup.

Este nehotărât în organizarea jocului individual, dorește compania anumitor copii, nu îndeplinește sarcinile care i se dau, mai puțin pe cele cu caracter practic – aplicative. Deși stăpânește percepția formei, mărimii, culorilor, nu dorește să le redea prin desen sau modelaj, spunând că nu poate. Își controlează și coordonează mișcările în ritmul cerut, totuși, la acest copil, nu se concretizează coordonarea ochi – mână pentru redarea unor teme plastice.

Despre ce face la grădiniță nu se interesează nimeni niciodată iar copilul nu este motivat să-și îndeplinească sarcinile care i se cer.

Are o mobilitate medie, dă semne de lipsă de interes, plictiseală la activitățile de colorare, modelare, desen. Dă dovadă de o ușoară instabilitate a reacțiilor: este când reținut, când exploziv, căzând în extreme în ceea ce privește manifestările emoționale.

Principalele trăsături de caracter ce se conturează ar putea fi: capacitatea de comunicare, sinceritatea, respectul, politețea, corectitudinea, curajul în competiție, dar și timiditatea, neîncrederea în sine, și, uneori nesiguranța.

IDENTIFICAREA CAUZELOR:

Sunt identificate cauzele și se constată:

CAUZE DE ORDIN INDIVIDUAL:

- instabilitate emoțională;
- deficit de atenție;
- stimă de sine scăzută, neîncredere;
- lipsă de afectivitate;
- lipsa de comunicare
- agresivitatea.

CAUZE FAMILIALE:

- violența domestică;
- diferențele de tip economic;
- transferul responsabilității educației către frații lui;
- nesupravegherea/ indiferența;

CAUZE ȘCOLARE:

- frecvența neregulată a copilului la grădiniță;
- lipsa de motivație;
- implicarea insuficientă a familiei în educație;

CAUZE SOCIALE:

- gradul de dezvoltare al comunității: economic și cultural;
- lipsa accesului la informații;
- lipsa exemplului în imediata lui apropiere.

IDENTIFICAREA SOLUȚIILOR PENTRU REZOLVAREA CAZULUI:

Strategia pe care am folosit-o a fost ca mai întâi să realizez o mai bună colaborare cu părinții, respectiv cu tatăl , încercând să-l determin să înțeleagă influența pe care o are familia în general asupra formării personalității copilului.

De aceea ca soluții pentru rezolvarea cazului am aplicat:

1. participarea părintelui la activitățile zilnice organizate la nivelul grupei din care face parte copilul său;
2. acceptarea programului de recuperare, prin sosirea copilului la grădiniță până la ora 8.00;

3. stabilirea unui timp limitat în programul zilnic al copilului, în care acesta se poate juca, restul să fie activ, să fie pus să facă ceva util;
4. stabilirea orei de culcare, nu mai târziu de ora 21.00;
5. atragerea copilului în activitățile grupei, prin joc, și stimularea acestuia în vederea rezolvării sarcinilor primite;

În situația dată, adoptarea acestor soluții propuse au fost cheia succesului intervenției. Pe de altă parte, consilierea familiei în ceea ce privește modul și direcția de acțiune în înlăturarea carențelor copilului, a constituit, de asemenea, o punte către succesul întreprinderii, cunoscut fiind faptul că la vârstele mici trebuie transferată focalizarea intervenției de la persoana copilului către părinți, familie. La vârsta preșcolară nu copilul trebuie consiliat, ci familia.

STABILIREA UNOR CONCLUZII:

Problema s-a creat din cauza unei comunicări ineficiente între copil și părinte.

Prin informare, părintele a descoperit cum să găsească și să aplice soluția eficientă în rezolvarea problemei ridicate de copil. Astfel a înțeles că printr-o bună comunicare cu educatoarea, prin răbdare, înțelegere, încurajare, prin recompensare în urma efortului depus, prin neforțarea copilului, ci trezirea dorinței proprii de a participa la realizarea sarcinilor își pot ajuta copilul să treacă peste inhibiții și neîncredere în sine și să înceapă să dorească să execute acele activități la care întâmpina dificultăți.

Prin aplicarea metodelor și procedeelelor pe care le-am enumerat, problema de comunicare și îndeplinire a sarcinilor s-a rezolvat.